

ST: Ještě se mi vybavuje blbý případ ze Sněmovní, kde hořely garáže Poslanecké sněmovny. To byla past na hasiče, protože nějaká dvě tři patra pod zem vedlo kovové točité schodiště, zajištěné mezi jednotlivými patry jenom řetízkem. Při světle, to se to chodí, ale my jsme neviděli na krok. Prvně někam propadl Karel Malina, protože místo zábradlí tam byl jenom ten řetízek. Pak nám spadl asi tři patra dolů ještě Karel Čermák. Museli jsme se k němu spouštět, prořezávali jsme pojízdná vrata. Měl poraněnou hlavu, ale dopadl dobře, zachoval se správně a čekal tam s nasazeným *dejchákem*.

ML: Podobně kluci padali při požáru hotelu v Náplavní ulici v centru Prahy. Tam také chodili po schodišti, kde bylo proražené zábradlí.

Ten pan Malina, nebyl tehdy velitelem hasičských lezců?

ST: To byl on.

Kdysi zasahoval na Nuselském mostě u jednoho ze sebevrahů, kterého chytil za ruku na poslední chvíli při skoku.

ML: To je velmi pravděpodobné, že to byl on, na devadesát procent.

ST: Nuselák byl vůbec tragický fenomén, než na něm postavili zábrany. Hasiči-lezci tehdy k sebevrahům slaňovali, bylo potřeba dostat se k nim přes žebřík. Po nocích jsem nad tím přemýšlel – že když se chce takový člověk zabít, může klidně vytáhnout nůž a přeríznout nám lano. Vymyslel jsem proto, že od našich vozů bude připravený jeden proud a ve chvíli, kdyby byl ohrožený hasič, začali bychom toho sebevraha tlačit vodou a tomu nebezpečí bychom zabránili. Tehdy jsme ještě neměli zkušenosti, získávali jsme je postupně.

Jak jste s těmi lidmi sedícími na zábradlí desítky metrů nad údolím komunikovali?

ST: Mluvím na něj, stále: „Nedělejte to, nebude to nic hezkého, budeme mít problémy...“ Prostě mluvím a mluvím. On zase volá: „Nechodte sem!“ – „Dobře, tak já tam nepůjdu.“ Kluci tam zatím lezli po chodníku po kolenou... Myslím, že jsme tehdy málo vyjednávali a hodně jednali. Že bychom se s nimi na mostě dvě hodiny vybavovali, no to vůbec.

ML: Teď je taktika úplně obrácená. Dneska většinou vyjednává policie. K případu přijede jejich vyjednávač, moc jim do toho nevstupujeme.

Minule jsme měli chlapíka, který stál někde u Hlavního nádraží, kousek od budovy Státní opery. Byl tam asi v šestimetrové výšce, prostě nic extra vysokého. Policejní vyjednávači s ním byli schopní vyjednávat tři hodiny! Nakonec ho přemluvili, ale bylo to nekonečně dlouhý.

ST: Tak to za nás opravdu nebylo.

ML: Vyjednávači říkají, že když sebevraha nepřemluví, ale zachrání ho svou akcí, tak to za chvíli udělá znovu. Je pravda, že když z toho Nuseláku někoho odvezli do Bohnic, tak se po propuštění mnohdy vrátil hromadnou dopravou a za chvíli seděl na zábradlí znovu.

ST: Vybavuju si ještě případ, kdy jsme přemlouvali skokana v domě někde v Praze 2. Vyšli jsme nahoru s velitelem čety, já jsem na toho muže pořád mluvil, už stál za zábradlím, kýval se sem a tam. Pak se nám ho podařilo stáhnout zpátky, vedli jsme ho dolů po schodech, opatrně, aby se nevytrhl. Na to musíte dávat pozor. Říkal jsem mu, jak jsem rád, že to tak dobře dopadlo, pořád jsem udržoval slovní kontakt. Dole stál nějaký chlapík a říká: „To na něj nemusíte mluvit. On nerozumí ani slovo česky, je Angličan.“ Tak se mi pak kolegové smáli, jak mám vemlouvavý hlas.

ZA CHVÍLI MŮŽETE MÍT DOST

Jakou jste měli úspěšnost na tom Nuseláku?

ST: Z těch dvaceti třiceti případů, nevím, se nám stalo jen jednou, že opravdu skočil... To tam bylo ještě obyčejné zábradlí bez zvýšeného plotu. Volal na nás: „Nechodte sem, nechodte sem! Kouřím. Až dokouřím cigáro, tak půjdu.“ Když už měl skoro vajgla, zase jsem na něj mluvil, on ho ale jen odcvrknul, pustil se zábradlí... A bylo to. Měl jsem také v Nuslích známého, který tam bydlel. Jednou jsme spolu telefonovali, když mu říkám: „Musím končit, budeme vyjíždět na Nuselák.“ A on mi říká: „Už nemusíte jezdit.“ Vždycky slyšel, když skokan dopadl.

ML: Pětačtyřicet metrů...